

EGY KICSIT HARAPTUNK A NAGY ALMÁBA

AmeriGO! Az ígélet földje, ahová soha nem akartam rövid időre menni, mert tudtam, hogy ez egy hatalmas ország, amihez szükség lenne egy néhány hónapra, csak még nem érkezett el az ideje... Aztán 2017 végén kaptam egy meghívást a New York-i Magyar Kulturális Központtól (ha jól emlékszem ez most a legfrissebb elnevezés), és egy kissé hosszadalmas előkészítés valamint néhány újratervezés után március végére sikerült megtalálnunk a helyszínt és az időpontot! Mivel pedig ez „csak egy város” ezért végül úgy döntöttem, hogy **jetleg** riogatások ide vagy hova, jól belevetem magam a [Manhattan Transferbe!](#)

Így aztán megkezdődött az előkészítés, a vetítési anyagok összeállítása, járatválasztás, egyszerűsített vízum kérelem, azaz az úgynevezett esta jogosítvány, hát ez egy külön szám volt! Kiderült, hogy a különböző variációk egy témára végén a helyszínünk nem más, mint a [NYU TISCH](#), azaz a New York Egyetem Film- és Televízió Tanszéke, melyen többek között Nemes Jeles László vitézkedett néhány évig, mi pedig négy évvel ezelőtt dolgoztunk már velük, illetve azon belül Bardosh Károly professzorral, a [P2P esszépályázat](#) kapcsán! Az ő külön kívánsága volt, hogy a tavalyi Oscar győzelem után még indokoltan tűnő Mindenki mellett még a 2006-ban jelölést kapott Maestrot is mindenképpen mutassuk be náluk, ami egy kissé megnehezítette a technikai előkészítést, azonban megkönnyítette a bevezető előadás témaválasztását még pedig a nevezett alkotások adathordozóinak felsorolását a VHS-től a DCP-ig. Az egyszerűsített vízumkérelemről pedig csak egy mondat, hiszen valóban egy online formanyomtatványt kell csupán kitölteni és készen vagy, persze ha befizetted a 14 dolláros díjat, de az a mondat az így hangzik: Ön részt vett-e valaha Népiirtásban? Csak azt nem értem, hogy tényleg azt várják, hogy valaki mondjuk, azt válaszolja, hogy: Igen, de már elmúlt? Na jó, de nem érünk rá itten hülyéskedni kérem, inkább haladjunk a kórral és térjünk a lényegre: Indulás! Hajnali fél5-kor indultam Zuglóból a reptérre, tehát a fél7-es KLM járatral fél9-re már Amszterdamban is voltunk, ahol pedig jött az első érdekesség, amikor még otthon próbáltam becsekkolni onlány, akkor az első gépre adott helyjegyet, a másodikra már nem, na most arra a helyszínen sem kaptam, csak félre állítottak. De nem csak engem, hanem vagy 10 embert, ugyanis azt játsszák a légitársaságok, hogy túlbúkolják a járatokat azaz több jegyet adnak el és vannak a nyitott jegyek, akiknek a visszaútjai nem egy fix időpontra szólnak és ha nincs szerencséd, akkor zoxó nélkül raknak fel a következő járatra, aminek nem tudom ki örülne? Hát azért ez a 8 órás repülőút nem egy nagy élmény, bármilyen kényelmes is egy ilyen Delta járat, amin egyfolytában felszolgálnak és minden ülés hátába be van építve egy érintőképernyős tableta, ami tele van filmmel, zenével, játékkal, nyomkövetővel ésígytovábbá, de akkor is elgémberedsz és különben is. A 10:30-as indulás és a hosszú repülés után mégis kora délután fél2-re már JFK-re érkeztünk az időeltolódás miatt, ahová maga a kultúrattasé, azaz Szegedi Márton jött értem, nagy szerencsémre, ugyanis, mint kiderült, nem működik a nokia telefonom a tengerentúlon, ő pedig meglátott a kordon mögött kóvályogni! Persze nem így adták el nekem a készüléket otthon, hanem biztos az „ezeknek jó lesz így is” jól bevált közfelkiáltással, de nem dőltem azonnal a kardomba, csak majdnem! Utunk egyből [a Magyar Intézetbe](#) vezetett –miközben egy földrajzi, gasztro és általános Amerika dióhéjban gyorstalpalót végeztem Marci jóvoltából– ahol a nemrégiben kinevezett új igazgató Vincze Máté és a teljes kultúrasta delegáció harmadik munkatársa, azaz Zalányi Sára fogadott. Persze ugyanebben az épületben a 227 east 52nd street-en működik a konzulátus és a magyar ENSZ misszió is, tehát meglehetősen sokan vannak a magyarok egy kupacban. Aztán nagyon kedves vendéglátóim gyorsan elláttak néhány jó tanáccsal, hogy lehetőleg próbáljam meg helyi idő szerint kibírni este 9-ig, ami otthon ugye már hajnali 3 órát jelent, de ha utána jól kialszom magam, akkor még az is lehet, hogy tudok aludni egészen reggel 5-6-ig, hiszen az otthon már dél! Ez tehát az úgynevezett jetleg, illetve az, amikor ettől a jobbról balra repkedéstől nem tudod, hogy mi bajod van, csak azt érzed, hogy szédülsz pedig nem is ittál! Tehát egy igazi

amerikai módon, azaz applikáción rendelt Starbucks kávéát követően irány a pod51 hotel, aminek a tetejéről ugyan nem a komplett Manhattan skyline látszik, hiszen benne vagyunk a közepében a szigetnek, de azért egy elég jó kép tárul a szemünk elé és hát már a reptérrel befelé feltűnőek a méretek, az irgalmatlanul nagy kocsik, a nyüzsgés és a hihetetlen multikulti embertömeg. De hát ezt ugye előre sejtettem, hisz több helyen olvastam,

hogy New York, azaz a Big Apple, a város, amelyik sosem alszik, és tényleg!

New York az Amerikai Egyesült Államok legnépesebb, az amerikai kontinens 2. legnagyobb városa. A világ vezető globális városa, melynek tőzsdéje a legnagyobb a világon, Londont és Tokiót megelőzve a világgazdaság legmeghatározóbb centruma. Itt található az ENSZ, és a világ legnagyobb bankjainak a

székhelye is. A világ egyik leglátogatottabb városa és a legtöbb GDP-t termelő város is egyben. Igen sokrétű és világhírű kulturális élete miatt a Föld kulturális fővárosaként is szokás emlegetni. A globális zeneipar és a nemzetközi diplomáciai élet legfontosabb központja. A John F. Kennedy nemzetközi repülőtér – az egyik legforgalmasabb a világon. Több félszigeten és szigeten, illetve részben a szárazföldön fekszik az Atlanti-óceán nyugati partján, a Hudson folyó torkolatában; szárazföldi területe 789 km², lakossága az agglomeráció nélkül 8,5 millió fő, azzal együtt pedig közel 20 millió, mellyel az USA legsűrűbben lakott területe. Öt nagy kerületre osztható, amelyek a következők: Bronx, Brooklyn, Manhattan, Queens, és Staten Island – amelyek egyben New York állam megyéi. A városban több mint 800 nyelvet beszélnek, amivel nyelvi szempontból a legsoxínább... Tehát ez valóban egy igazi hangyaboly emberekből ☺ Az első éjszaka feltűnően jól sikerült az alvás, miután helyi idő szerint egészen reggel fél6-ig bírtam, így aztán felvirradt az előadás napja, amiért jöttem és tulajdonképpen egy napközbeni Central Parkos barangolást követően már indultunk is a Broadway-en található NYU Tisch-re. A magyar rövidfilm prezentációra nem volt belépő viszont előzetesen regisztrálni kellett így aztán tudtuk mire számítsunk, mert pontosan kétszer annyian jelentkezték, mint ahányan a 65 fős terembe befértek volna. Rengeteg helyben élő magyar, ugyanakkor mindenféle érdeklődő érkezett és a végén jó volt látni a csillogó tekinteteket és a boldogságot, amit okoztunk! Bardosh professzor bevezetőjében elmagyarázta a BuSho mozaiksztót és a mögöttes tartalmat is, valamint hogy reméli, hogy a busók elúzik a hosszúra nyúlt telet ezáltal náluk is, végül bemutatta a Balassi Intézet névadóját. Aztán beszéljenek helyettünk a filmek felkiáltással következett többek között [a Maestro](#), a Szalontüdő, az Operation Stone, a Gift végül pedig persze a Finale! A vetítést követően pedig egy Q&A, azaz kérdezz felelekre is sort kerítettünk, ahol leginkább Karcsi bácsi és jómagam beszélünk, ő a befogadó Intézményről mesélt, hogy például elképesztő 4000 rövidfilmet gyártanak évente, én pedig elmondtam mindent, amit a BuSho fesztiválról tudni illik vagy érdemes.

Szombat reggel egy tavalyi BuSho fesztivál vendég, azaz Mattie Johnson, aki történetesen épp a városban lakik felkarolt és végigjárta velem a legfontosabbakat. Azt mondták, hogy az Empire State Buildingre csak a turisták hajlandók végig állni a több órás sorokat, aztán ugyanezzel szembesültünk, amikor lemetróztunk a sziget déli csücskére a Szabadság szoborhoz induló hajóállomáson. Így aztán maradt a Times Square, a Joe pizzázója, a Grand Central Station és a továbbra is minden sarkon hívogató Starbucks. Rövid pihenő után este még elmentünk az Intézeti munkatársakkal egyet sörözni, a magyar tulajdonossal üzemelő Key bárba, ahol az idő előrehaladtával a változatosság kedvéért irgalmatlan tömeg jött össze! Elérkezett az utolsó napom reggele, még pedig Palm Sunday, amikor is a virágvasárnapi passiót [a St. Peter's Churchben](#) hallgattam meg, ahol magyar a kántor és Sára pedig a kórusában énekel, egy szó, mint száz, nagy élmény volt! Utána elkísért a Manhattan másik felén található póló boltba, ahol sikerült is a gyerekeknek egy kis maradandó meglepít vásárolni, aztán visszafelé pedig a [5 napkinben](#) hamburgereztük egy amolyan igazi igazit. Délután 4 körül aztán irgalmatlan dugóban irány a JFK, sajnos hazafelé egy percet sem aludtam a repülők turbulenciái miatt, aztán a 6 órás eltolódás miatt nagyon hirtelen reggel lett, Amszterdamból pedig a másnap esti focimeccsre érkező szoknyás skótokkal utaztam, slussz, passz, vége! (2018.március-bgt)

Végül két üzenet, mert hazaérkezésem után rengeteg ehhez hasonló emailt kaptam, köszönettel:

„Nagyszerű volt a BuSho bemutatkozása a New York Egyetem Film és Televízió Tanszéken a Balassi Intézet rendezésében. A közönséget teljesen elragadták a kimagasló filmalkotások. Külön köszönet neked és Máténak is. Az eseményről szóló beszámolót a New Yorki kábel televízió kulturális csatornáján is bemutatjuk... Nagyon kellemes meglepetés volt számomra tallózni a BuSho honlapján és felfedezni magam a Nemzetközi Oldalon az 1989 video-esszé pályázat zsűritagjaként. Az említett egyetemi filmek benevezése pedig néhány napon belül elindul. Még egyszer gratulálunk a BuSho Film Fesztivál kimagasló nemzetközi sikeréhez és tekintélyéhez. Baráti üdvözlettel!”

Prof. Karl Bardosh, Associate Arts Professor, New York University-TSOA

„First of all, thank you for sharing your selections with us in New York! You clearly have wonderful taste, curating that collection. I enjoyed every film I saw! BuSho also sounds like the most fun festival in the whole world. You guys really know how to make an event! We met late Friday night at the Hungarian Shorts Film Festival screening at NYU. I was the composer who asked if there was a way to contact some of the directors of the outstanding work we saw and tell them how it moved us (we were all chatting in a group with Prof. Bardosh towards the end of the night). Would you be willing to put me in touch with authors of Sing, Gift, and Barnabás Tóth for Operation Stone. I was bowled over by those three particularly and I would just love to tell those directors who put so much love and time into their stories how impressed I am. Thank you so much!” **Lillie McDonough, Film Composer/Adjunct Professor, Scoring for Film and Multimedia Dept. of Music and Performing Arts NYU Steinhardt**